

El pagament del deute sempre recau al poble...

no tornar a repetir ni errors ni abusos. L'ofensiva exigeix la seua posada en marxa; com dic, si cal pagar, reclamem saber què és el que es paga i qui són els responsables de la situació.

A manera de suggeriment, que qualsevol estat de dret hauria d'avenir-se a tenir en compte, opinem que les mesures preses de forma unilateral pels polítics han de ser prèviament confirmades per representants de totes les categories sanitàries, si és veritat que aquest context que ens volen vendre de col·laboració i submissió a les xifres i excessos, ha de ser corregit ara.

Per a això, es precisa incentivar la formació de col·lectius de professionals mitjançant grups de treball encaminats a desplegar la informació sobre una anàlisi global, d'una banda, i a implicar-se en auditories locals sobre els deutes més immediats de la nostra sanitat, per l'altra. Seria interessant, a més, comptar amb l'ajuda de campanyes d'educació i sensibilització ciutadana sobre la generació de la despesa sanitària, ja que, sense controlar la demanda, és difícil generar l'estalvi.

En un altre ordre de coses; davant les posicions preses des d'aquest Col·legi, volgués introduir el matís que nosaltres no som ni "associacions", ni "sindicats", ni "societats científiques", com tampoc som "acadèmies" o "centres universitaris".

Els Col·legis representem a la professió en el seu exercici i, per tant, ens correspon abastar tot allò referit a l'actuació professional de la infermeria, ja siga bàsica o especialitzada, així com les qüestions que afectin a les relacions

laborals, que cadascú accepta o no en funció dels seus interessos.

Una altra cosa seran els mitjans que l'organització posa al servei dels col·legiats, com puguem ser el millor gabinet jurídic possible o el suport a qualsevol mesura que redunde en la reivindicació laboral del col·lectiu.

També als Col·legis Professionals ens correspon emetre el corresponent informe sobre els projectes de plans d'estudi exigint que es compleixca la normativa vigent, al mateix temps que assenyallem el nostre desacord en assumptes tals com la desaparició de les "Àrees de Coneixement", l'adscripció a les mateixes de les "Matèries Troncals" i una infinitat d'assumptes que entenem han de ser rectificats pel ben futur de la nostra professió.

Avui dia la infermeria pot ser exercida en qualsevol unitat, o fins i tot subunitat, sense cap tipus de requisit oficial. No existeix l'especialització professional, ni tan sols una mínima "adscripció als llocs de treball".

Tot dona el mateix. "Infermera per al que siga"... el que es tradueix en "problemes", tant assistencials com de qualitat.

De fet, és suficient un sol any d'exercici per poder participar en els concursos de trasllats; i després, volta a començar.

Però, on està la "qualitat"?

En altres àmbits professionals, una cosa així seria impensable; mentrestant en el nostre, ens passem el dia pensant en el Grau, en el Màster, etc... qüestions aquestes que respecte profundament a nivell personal i de desenvolupament científic, però que es troben bastant allunyades de la realitat laboral.

I, en paral·lel, una altra situació que vivim, malgrat els centenars d'escrits efectuats: sistemàticament les places que es convoquen atenen més al títol que a la professió; per què als infermers se'ns continua denominant ATS/DUES?

Això és un clar indicador que per moltes paraules que s'inverteixen a revertir una circumstància, sembla ser que importem més aviat poc, alhora que no es valora per res el fet que gràcies a nosaltres el sistema es mantinga en peu. Nosaltres som, malgrat que no se'ns reconega, els que sobreportem les responsabilitats, actuant i gestionant els tres-cents seixanta-cinc dies de l'any.

Una amiga em va ressenyar la següent cita que considere oportuna per finalitzar aquesta editorial, recordant una vegada més que només implicant-nos a fons serem capaços de fer canviar el rumb de les coses:

"...era necessari ensenyar a la gent a no pensar i a no formar-se opinions, obligar-la a veure el que no existia i sostenir el contrari del que resultava obvi..."

BORIS PASTERNAK, Doctor Zhivago

Només la manera d'enfrontar-ho marcarà la diferència entre l'èxit i el fracàs.